

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3346/2019
26.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Властимир Јовановић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Министарство финансија, чији је законски заступник Државно правобранилаштво, са седиштем у Београду, ради поништаја решења о престанку радног односа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3642/18 од 07.06.2019. године, у седници одржаној 26.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3642/18 од 07.06.2019. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 927/16 од 08.06.2018. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништена су решења тужене бр. ...-...-.../.../... од 08.08.2006. године и бр. ...-...-.../... од 04.09.2016. године, што је тужена дужна да призна и трпи. Ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужили, на име изгубљене зараде за период од 01.09.2006. године до 01.11.2013. године исплати појединачне месечне новчане износе утврђене у изреци, са законском затезном каматом од доспелости сваког износа па до исплате. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да у име тужиле исплати разлику у доприносу за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду у износу од 529.814,02 динара и то на појединачне месечне износе утврђене изреком. Ставом четвртим изреке, тужба је одбачена у делу у коме је тражено да се на износ разлике у доприносу за пензијско и инвалидско осигурање надлежном фонду за пензијско и инвалидско осигурање на појединачно досуђене износе из става трећег изреке пресуде, исплати камата у висини референтне каматне стопе НБС увећане за 8 процентуалних поена почев од датума доспелости па до исплате. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 359.750,00 динара, са законском затезном каматом.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 3642/18 од 07.06.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужене и потврђена пресуда Првог основног

суда у Београду П1 927/16 од 08.06.2018. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиле за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није основана.

У спроведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка из члана 407. став 1. ЗПП због којих се ревизија може изјавити.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилца је била у радном односу у Министарству за ... Државне заједнице СЦГ. По престанку рада тог министарства, део његове надлежности преузело је Министарство финансија РС, које је истовремено преузело потребан број запослених у складу са Закључком Владе РС 05 бр. 010-7616/06 од 27.07.2006. године. Решењем Министарства финансија РС од 18.08.2006. године, тужилца је остала нераспоређена у Министарству за ... државне заједнице СЦГ и радни однос јој је престао 31.08.2006. године. Приговор тужиле против наведеног решења, одбијен је решењем тужене од 04.09.2006. године, а у образложењу решења је наведено да не постоји потраба за преузимањем. У периоду од 01.09.2006. године до 31.10.2013. године, тужилца је била запослена у Министарству финансија РС по уговору о раду на одређено време на радном месту саветник и самостални саветник, а потом је остварила право на пензију. Оценом налаза и мишљења вештака економско – финансијске струке, утврђен је износ разлике у нето зарадама које је тужилца требало да оствари у периоду незаконитог престанка радног односа (01.09.2006. године до 01.11.2013. године) и нето зараде коју је тужилца остварила, као и накнада која је исплаћена од стране Националне службе за запошљавање за спорни период, при чему је узет у обзир Закључак Владе РС од 15.06.2006. године и од 09.11.2006. године. Утврђено је да накнада штете по основу изгубљене зараде износи 3.419.644,14 динара, а на име разлике у доприносима за пензијско и инвалидско осигурање у истом периоду накнада штете износи 529.814,02 динара.

По оцени Врховног касационог суда, правилно је у побијаним нижестепеним пресудама примењено материјално право, члан 68. – а Закона о радним односима у државним органима („Службени гласник РС“ бр. 48/91...39/02), који је био на снази у време престанка рада институција Државне заједнице Србија и Црна Гора, према коме у случају преузимања послова из надлежности савезног органа, државни органу чији делокруг прелазе ти послови, преузеће у складу са потребама органа и потребан број запослених и постављених лица за обављање преузетих послова; као и Уредба о положају појединих институција Државне заједнице Србија и Црна Гора („Службени гласник РС“ бр. 49/06) и Уредба о финансирању из надлежности које су прешле на Републику Србију са бивше Државне заједнице Србија и Црна Гора („Службени гласник РС“ бр. 49/06 и 63/06). Правилно је тумачење другостепеног суда да су по преузимању послова из надлежности министарства Државне заједнице Србија и Црна Гора од стране Министарства за ... РС, одлуке функционера који руководи надлежним државним органом, а којима се о радно-правном статусу запослених одлучује нераспоређивањем, морале да садрже разлоге у погледу врсте и обима преузетих

послова, броја и структуре запослених који су те послове обављали у министарству, број и старосну структуру запослених преузетих за њихово обављање, као и посебно образложење да ли су и у ком обиму преузети послови, које је обављао запослени о чијем радном – правном статусу функционер одлучује. С обзиром да оспорена одлука не садржи разлоге о наведеним чињеницама, нити је у поступку пред судом тужена, на којој је терет доказивања, пружила доказе на основу којих би се утврдило да су приликом доношења оспорених решења о оглашавању тужиље нераспоређеном, као критеријуми, поштовани врста и обим преузетих послова и потреба органа за обављањем тих послова, правилна је оцена нижестепених судова да је тужиљи незаконито престао радни однос. Због тога је тужена у обавези да тужиљи, сходо члану 191. став 1. Закона о раду и члана 172. Закона о облигационим односима, накнади штету у виду изгубљене добити (зараде), у висини утврђеној вештачењем, узимајући у обзир повећани коефицијент радног места тужиље у време престанка радног односа и могућност напредовања два платна разреда према добијеног оцени „нарочито се истиче“, односно извесност добити и настанка штете за тужиљу. Из наведених разлога, наводи ревизије о погрешној примени материјалног права нису основани.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци пресуде.

**Председник већа – судија
Слађана Накић Момировић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић